

YẾU CHỈ TU TẬP
★★

GHI CHÉP LỜI THẦY
TRƯỞNG LÃO THÍCH THÔNG LẠC
--o0o--

YẾU CHỈ TU TẬP

PHẦN II

NHÓM HỌC TẬP ĐẠO ĐỨC
(2014)

YẾU CHỈ TU TẬP

IV- ĐẠO PHẬT TU HÀNH KHÔNG KHÓ

Thầy chứng pháp nhân rồi đó thì sau thời gian 5, 10 ngày chứng quả A-la-hán. Bởi vì đã thấy được sau khi chứng pháp nhân đã hiểu được giác ngộ đó, ngộ rồi bắt đầu thực hiện trong những ngày đêm thấy rõ ràng từng cái tâm niệm này nó đâu có qua mặt mình được, ở thôi ta chứng đạo, có vậy thôi mà luôn luôn sống như vậy là nó sẽ đủ Tứ Thần Túc, có Thần thông liền tức khắc chứ có gì đâu. Tại vì không có ác pháp tác động gì mình được, tâm luôn thanh tịnh rồi. Ngay từ lúc đầu đã chứng ngay cái đầu tiên, A-la-hán rồi, là cái trạng thái bất động đó, cho nên tất cả ác pháp làm động không được. Còn mấy con hơi chút là rồi, Thầy nói sao mà nó động, nó động thậm chí như sư Pháp Ngộ phải chạy đi, phải không? Vừa rồi các con hiểu không, ở ngoài Nghệ An, Hà Tĩnh thôi mà ở đây phải chạy ra ngoài đó xách cái thơ chạy vào, có không? Nó động như vậy thì mấy con nghĩ như thế nào?

Ở đây là pháp bị sanh, bị già, bị chết tao đâu cần, phải xách thơ đi, đã biết như vậy thì mình đã không bị sanh, bị già, bị chết còn xách thơ đi là bị sanh, bị già, bị chết rồi đó, có đúng không? Thầy nói có đúng không, mấy con cứ xét qua cái bài kinh Thánh Cầu xem có đúng không? Cho nên ở đây không có khó, dễ quá không khó, có một chút xíu mình thành Phật, thành A-la-hán. Nhưng Thầy biết trong đầu chúng ta cứ nghĩ khó chứ chưa có người nghĩ dễ đâu, người nào mà nghĩ dễ là nó cởi mở cười hoài, tưởng đâu mà khó ai dè nó dễ quá trời, nó dễ quá trời chứ có gì đâu. Cái này sai, cái này đúng, thì cái đúng mình sống, cái sai mình bỏ chứ, ai dại gì cái sai mà cứ ôm hoài, các con hiểu chưa?

Thôi bây giờ đủ rồi nghe không, còn bây giờ các con xem phim, Thầy rút về Thầy lo công chuyện khác, đủ rồi hen, bây giờ không có thưa hỏi Thầy thêm gì nữa hen, tu được thì được không thì xách gói về, có vậy thôi. Thầy nói rồi, Thầy nói quá kỹ lưỡng rồi không còn có chỗ nào. Bây giờ cứ vô trong thất sống độc cư trọn vẹn, nhìn xem coi cái bị sanh, bị già, bị chết là chỗ nào thì dẹp nó là mấy con chứng đạo, có vậy thôi. Chứ mấy

con tu cái gì? Đâu có tu cái gì nữa đâu, đâu có tu cái gì. Bị sanh, bị già, bị chết cái đó là biết rồi, còn không thì mượn kinh người ta đọc, còn không nữa Thầy mở máy ra Thầy lấy một cái đoạn kinh đó, kinh Trung Bộ đã có ở trong máy rồi mà. Thầy cho in cái đoạn đó ra Thầy gửi cho mọi người đọc cái bị sanh, bị già, bị chết đó. Tại vì mục đích của mình là làm chủ sanh - già - bệnh - chết mà bây giờ cái bị sanh, bị già, bị chết này thì phải dẹp, hiểu chưa? Như vậy là hỏi Thầy làm cái gì nữa, Thầy có dạy tu cái gì nữa cũng bằng thừa rồi! Sung sướng quá trời, có cần cạo đầu cạo tóc nữa đâu. Bây giờ có tóc cũng giải thoát mà không tóc cũng giải thoát, người nào là con người cũng giải thoát hết chứ đâu phải cạo tóc mới giải thoát đâu. Tu dễ dàng quá, phải không, không có khó khăn đâu, phải không?

Bây giờ để Thầy coi cái gì đây Thầy trả lời.

Trong cái vấn đề phim ảnh thì ở đây ai quyết tâm mà tu giải thoát trong bảy tháng thì cứ về tu, còn ai muốn xem thì cứ ở đó thì mai mốt cuốn gói về, có vậy thôi. Bởi vì mình xem phim là nó động tâm, nhưng mà

nó để cho mình, cái sự động tâm của mình ấy mà mình biết quyết tâm để mà mình tu giải thoát thì mình đừng xem, chờ 5 tháng sau hãy xem. Khi mình tu rồi mình xem xem thử coi cái phim nó ra sao.

Theo Thầy thiết nghĩ nó không phải là gì khác, là tại vì ở đây có một số người, có một số người người ta sắp sửa tới, mà nếu mà không nói ra thì người ta sẽ cố gắng để tùy thuận thì người ta sẽ bị động tâm. Cho nên, Thầy muốn nói cái người nào mà quyết tâm để giải thoát trong còn 5 tháng nữa thì hãy về, còn người nào mà không quyết tâm thì thấy mình chưa được thì ở lại mà xem để thấy cái chuyển đi của Thầy có đầy đủ ý nghĩa chứ không phải là không có ý nghĩa, cuốn phim rất hay, đầy đủ ý nghĩa. Nghĩa là Thầy dựng lại cái của Phật giáo đã bị chìm mất cách đây hai ngàn mấy trăm năm, hôm nay dựng lại. Mà dựng lại là cái nòng cốt là những người mà còn 5 tháng này chúng đạo. Nếu mà không có những người chúng đạo này kể như là tất cả phim ảnh này đều là đẹp xuống hết không bao giờ... Thầy bỏ hết, từ kinh sách của Thầy viết mặc dù công lao Thầy rất lớn dựng lại, Thầy cũng đẹp bỏ hết. Thầy tuyên bố với mấy con là như vậy, nếu

có người chứng, mà không có người chứng thì Thầy dẹp hết. Phim ảnh gì Thầy dẹp hết, Thầy không để cho người ta biết. Còn có người tu chứng thì phim ảnh này và kinh sách của Thầy là một cuộc cách mạng Phật giáo, làm thay đổi toàn bộ Phật giáo hết. Đồng thời 5 tháng nữa có người tu chứng là một điều xác định được điều đó. Còn nếu không thì thôi, Thầy chỉ là một con người bình thường, một ông già lợm khộm như bao ông già khác, bây giờ chống gậy đi chơi không có làm việc gì hết, không có làm cái chuyện tôn giáo nữa, chừng đó mấy con đừng có thấy Thầy mặc chiếc áo này nữa!

Thầy nói thật mấy con, Thầy không mặc chiếc áo này nữa, Thầy mặc chiếc áo nông dân, chiếc áo bà ba của người nông dân, Thầy chống cây gậy đi chơi. Thầy nói thật với mấy con, vì chiếc áo này là phải làm một cái gì nó thuộc về tôn giáo, nó thuộc về đạo đức, mà không làm được thì mình là một nông dân của quê hương này. Thầy xả bỏ hết tất cả, đời của Thầy coi như là ra đi Thầy muốn chết hồi nào chết, bởi vì Thầy làm chủ được Thầy mà, Thầy biết chỉ có Thầy làm được điều này còn hoàn toàn còn không ai tu

được. Đạo Phật dễ, không khó, tại sao người ta tu không được? Đó là duyên.

V- CÒN 5 THÁNG ĐỂ TU CHỨNG

Thầy mong hôm nay sau 2 tháng tu tập có mấy con tu chứng. Nếu tình trạng này thì không có bao nhiêu người tu chứng. Cho nên hôm nay cái bài pháp nhắc nhở cho mấy con biết thành Phật không phải khó. Mà nếu các con không lưu ý kỹ thì còn 5 tháng nữa, thời gian không lâu đâu, rồi mấy con sẽ thấy sự thành tựu của mình. Thầy đã có sự quyết định, Thầy không lừa đảo người khác đâu, Thầy không gạt người khác đâu. Được thì Thầy dựng lại tất cả những gì của đạo Phật, đem lại lợi ích cho con người; mà không được nhất định dẹp bỏ hết, không để cho con người khổ. Người ta tu không được mà cứ duy trì những cái này để cho người ta khổ, phí cuộc đời.

Cho nên ở đây quý vị quyết tâm còn 5 tháng nữa thì quý vị hãy về. Còn vị nào thấy mình, quý vị đừng có nghĩ rằng mình sẽ tu được đâu, không phải dễ. Những người mà người ta sẽ sắp sửa tới. Còn trong quý vị nhìn ở đây đông như vậy chứ chưa chắc là được. Thầy nói thật sự người nào tu như thế

nào Thầy biết hết, Thầy đã theo dõi từng chút.

Cho nên, quý vị nghe như vậy quý vị bỏ về hết là quý vị chết rồi, 5 tháng quý vị không vớt được đâu. Cho nên, mình phải hiểu mình, biết mình. Bởi vì tu theo Phật mà, phải rõ mình từng chút, biết mình làm được hay không làm được, biết mình đang bị tưởng hay không bị tưởng, mình biết rất rõ từng tâm niệm của mình mà, mình biết mình hơn ai hết. Chứ đừng có nghĩ rằng, đừng có chọn lấy cái danh giả. Bởi vì bây giờ mình thấy mình tu không được mình cứ về, người ta cứ tưởng 5 tháng nữa mình chứng đạo chứ gì, thì mình tu là tiêu à.

Sự thật nó không phải vậy đâu mấy con, cho nên những cái băng này nó cũng là một cái lợi ích, chứ không phải là không lợi ích, vì nó sẽ đem lại cho mấy con thấy cái chuyển đi của Thầy không phải là chơi mà nó là đi đem lại lợi ích lớn. Và mấy con sẽ thấy con người đang tha thiết, rất là tha thiết trên con đường của đạo Phật. Các cô các bác khóc sụt sùi, đến đâu họ khóc sụt sùi, tội lỗi. Từ già đến trẻ, từ cháu bé rất nhỏ, các con xem phim Thầy các con sẽ biết. Lòng tha

thiết của họ muốn tìm cầu sự giải thoát, đời quá khổ... Còn cách thức tu thì chỉ cần các con có ý thức này hiểu đúng, cách thức để xả từng tâm niệm của mình một cách đúng thì mình sẽ được giải thoát, không có khó khăn.

Thầy nói nếu mà đạo Phật mấy con mà hiểu thì Thầy thấy cái ngày hôm nay bữa nay nghe Thầy nói thì 1 tuần lễ sau các con chứng, mấy con nghiệm trong 1 tuần lễ nữa thì các con chứng đạo hoàn toàn. Biết cái nào là mình cần xả. Bởi vì mình ngồi mình tư duy sau khi nghe, nghe Thầy thuyết giảng nghe Thầy nói, cũng như 5 anh em Kiều Trần Như sau khi nghe Phật thuyết giảng thì về suy ngẫm, đâu phải nghe rồi thì về nói hay quá... tức là chúng pháp nhãn thanh tịnh, hay quá, tuyệt vời. Không có cái pháp nào, từ xưa đến giờ chưa có cái hệ thống ngoại đạo nào dạy như đức Phật, mà cái này thực tế cụ thể ngay trên bản thân của mình.

Cho nên nghe rồi về suy ngẫm, trong thời gian suy ngẫm cho nên sau thời gian đó là chúng đạo. Suy ngẫm rồi chúng đạo, biết cách suy ngẫm rồi, biết cách của mình để ngăn diệt tất cả chương ngại pháp. Ngăn cái bị sanh, bị già, bị chết để cho mình sống

trong cái vô sự. Bởi vì trong Tứ Diệu Đế các con thấy cái trạng thái, an lạc, vô sự đó là cái vô sanh, cái không bị già, bị chết. Thầy đã dạy rồi, chỉ cần mình xả cái kia là cái này hiện ra, chứ đâu phải là đem cái này mà gò bó ức chế nó để cho nó có cái cái này hoài... Tâm thanh thản, an lạc, vô sự mà cứ nhè trên đó mà tu tập trên thân tâm thì bị ức chế. Mình cứ xả cái này thì cái kia nó có, mà cái này chưa xả mà nó lòi ra thì xả nữa, mà hễ xả hết thì nó lòi ra hết, còn xả chưa hết thì nó che phủ lại thì mình cứ xả. Cho nên xả cái này thì có, cho nên nó dừng một ác pháp thì một thiện pháp hiện ra, chứ đâu mà làm thiện pháp mà ác pháp nó dừng. Mình cứ dừng ác pháp thì thiện pháp nó hiện ra, một ác pháp này dừng thì có một thiện pháp nó hiện ra chứ. Tu là làm cái chuyện này chứ đâu phải nuôi giữ cái thiện pháp mà ác pháp không dừng, thì làm sao hết.

Các con thấy rất rõ, cho nên ở đây nó rõ ràng, có 2 vế rất rõ ràng: cái này dừng thì cái này có, cái dừng bị sanh, bị già, bị chết thì cái vô sanh này nó có chứ. Chúng ta cần gì phải giữ cái vô sanh này, chúng ta chỉ cần dừng cái ác pháp này thì tất nhiên nó sẽ có, có vậy thôi... Cho nên, chúng ta có làm gì

đâu, ngồi đây và tất cả những cái bị sanh, bị già, bị chết hiện ra thì diệt, diệt nó được thì nó hiện ra cái vô sanh. Và cứ như vậy mà chúng ta tiếp tục trong 5, 7 ngày. Khi mà chúng ta đã hiểu rồi thì ngay đó là chúng ta chứng đạo, tại vì nó muốn cái gì thì chúng ta bảo nó đừng hết rồi. Các con thấy dễ không. Tại vì mình biết nó, nhất định là chết chứ nhất định ta không làm, thì như vậy là giải thoát chứ sao? Còn mình có làm theo nó nữa đâu, cho nên là giải thoát chứ gì, nó là chúng chứ gì? Nhưng mà cái thời gian để chúng ta đủ thần túc thì nó không phải có 1 ngày 2 ngày. Biển mà muốn lặng yên thì gió phải dừng, mà gió dừng rồi thì cái nhấp nhô vẫn còn chứ, thời gian sau nó hết chứ nó đâu có còn hoài.

Nguyên Thanh hỏi nãy tiếp duyên với Thầy thì xin cô Từ và Nguyên Thanh chia làm 2 khu ở riêng ra để mà tu, cố gắng trong mấy tháng mà tu. Hai người đừng có ở gần nhau, gần nhau thấy nhau rồi cũng nói chuyện này kia rồi tu không được, cho nên chia ra, mỗi người một một khu. Có 2 khu, người nào cũng tách rời ra để ráng mà lo tu, trong vòng mấy tháng, còn có 5 tháng nữa, có hiểu không? Hiểu thì tu mới xả được tâm,

mà không hiểu thì tu không xả tâm được, mà cứ ở gần thì người này làm cho người kia động. Cho nên ở đây mấy con thấy những người nào mà làm động, ở đây thì thầy Chơn Thành ở gần cái cửa, mà mấy con đi qua cái cửa gần cái thất người ta ở, mấy con đừng có đóng cái cửa cái rầm, tội người ta ở gần, nó khổ vậy. Bây giờ thầy Chơn Thành ở gần cái cửa mà đi ra đóng cái cửa, cái cửa mà cái cửa sắt đóng cái rầm thì người ta làm sao người ta tu. Cho nên, mình là cái người tu phải nhẹ nhàng khéo léo, đừng có làm như vậy. Cho nên ở đây lúc mà 10 giờ đi ngủ đóng cái cửa cái rầm không biết... Phải nhẹ nhàng, phải làm khéo léo, đi nhẹ nhàng, thanh thản! Tất cả những điều này mình cố gắng khắc phục trong cái thời gian gần đây để cho mình tu cho được, làm cho được.

Bởi vì hạnh phúc của loài người là nơi mấy con. Chứ quyết định của Thầy mà, đời sống của Thầy là đủ rồi, Thầy làm chủ rồi, còn ai có thể nào mà làm động tâm Thầy được nữa. Thầy làm chủ được sự sống chết, muốn chết hồi nào chết, Thầy biết chỗ Thầy về. Còn mấy con bây giờ tuy rằng học nhưng mờ mịt, và biết bao nhiêu chúng sanh đang đau khổ. Mà hôm nay Thầy lấy chọn một số

người này để tiêu biểu cho cái phước báu của chúng sinh, thì cái trách nhiệm bốn phận của mấy con không phải là chuyện thường nếu dựng lại nền đạo đức nhân bản - nhân quả. Mấy con đã đọc lại 2 cuốn sách đạo đức Thầy viết, các con thấy nó gần gũi với con người chứ đâu có xa đâu, cái đạo đức của nó như vậy. Đạo Phật là đạo đức như vậy, chứ không phải đâu xa, thế mà dựng lại toàn bộ 24 tập đạo đức như vậy thì đem lại hạnh phúc cho con người trên hành tinh này biết bao nhiêu.

Các con biết vừa rồi một tờ báo Việt Nam chúng ta nói về bên Liên Xô, cái vấn đề gia đình nó thay như là thay áo, mà cái rượu chè đánh lộn đánh lạo trong gia đình một cách tàn nhẫn bên Liên Xô. Hiện tượng trên các nước Âu Phương, vì ba cái rượu này mà tai hại rất lớn, nghĩa là gia đình tan nát hết. Rồi cái vấn đề mà mại dâm nó đã làm bao nhiêu gia đình tan nát không còn chút gì, làm cuộc sống đau khổ lắm mấy con. Nhưng mà mấy con là những người ngồi trước mặt tiêu biểu cho nền đạo đức mà mấy con không làm được lời Thầy dạy, lỗi của ai mấy con biết không? - Lỗi của mấy con không hiểu cho rõ, lỗi mấy con không ráng tu tập. Cho

nên, nhân loại sẽ chịu những cái nỗi đau khổ này. Mấy con thấy cái nhiệm vụ của mấy con ngồi trước mặt Thầy, mấy con bỏ hết gia đình, bỏ hết tất cả mọi cái. Mấy con đến đây để thực hiện con đường đạo đức của Phật giáo, các con muốn làm được, đem lại lợi ích cho loài người thì các con phải quyết tâm. Một người tu chứng, nên đạo đức của Phật giáo còn, tám lớp học của đạo Phật sẽ dựng lại, giáo trình Thầy sẽ đem hết sức mình Thầy làm giáo trình từ lớp Chánh Kiến cho đến Chánh Định, bài vở hẳn hoi. Những cái bài kinh mà trong kinh Nikaya của HT Minh Châu dịch, Thầy sẽ đưa những bài kinh này vào từng lớp học, Thầy sẽ kết tập kinh sách lại hết.

Còn nếu mà mấy con tu không chứng, còn 5 tháng nữa Thầy dẹp sạch hết, Thầy không làm gì nữa, Thầy chống gậy đi chu du chơi cho sướng, chẳng cần ai biết đến Thầy. Thầy đi tới đâu, cái phước báu của Thầy rất đầy đủ, Thầy biết. Đi đến đâu Thầy no đủ đến đó, hổng có ai mà không cho Thầy, nghĩa là Thầy đến Thầy xin, Thầy đâu có xin đồ ngon đâu, xin cơm đồ, cơm thiêu của họ ăn cũng được có cần gì đâu, đối với Thầy thì cái

gì cũng sống được, đối với Thầy không quan trọng.

Cho nên hôm nay Thầy nói trước mặt cái trách nhiệm bốn phận của mấy con dựng lại Phật pháp, nền đạo đức của Phật giáo có dựng lại được là ở mấy con, chứ không phải ở chỗ Thầy, Thầy dạy hết rồi. Cái bài cuối cùng này là Thầy nhắc mấy con, Thầy đem cái bài Thánh Cầu Thầy nhắc mấy con cách thức để cho mấy con biết cái gì bị sanh, bị già, bị bệnh, bị chết, là mục đích nhắm vào cái chỗ tu đúng.

Con muốn nghe thì Thầy sẽ cho in cái đoạn đó. Rồi Thầy sẽ cho in tài liệu như vậy, nhưng mà ở đây các con phải có sự quyết tâm, chỉ còn có 5 tháng, không lâu đâu, được hay không được đó là cái phước của chúng sanh mà các con là tượng trưng cho chúng sanh... Thầy nghĩ rằng coi như nó, cái sự tu tập này nó thoáng qua, 5 tháng nó thoáng qua chớp mắt. Các con thấy chỉ 1 chốc lát thì mình đã thấy cái Tết nó đi tới rồi, hướng hồ là 5 tháng đâu có còn dài đâu. Hôm nay thì mấy con thấy hai tháng một ngày. Bữa nay là ngày 17, hôm đó Thầy mở cái lớp là ngày 16 tháng 4. Bởi vì ngày rằm thay vì Thầy

mở ngày rằm, nhưng mà ngày rằm Thầy phải đi họp. Rồi thay vì ngày hôm qua là đúng ngày 16 thì Thầy cũng lại đi họp, các con thấy nó trùng lặp hai lần nên chuyển qua ngày 17, thì các con biết sự quyết định của nó là gì.

Đó thì ở đây Thầy nghĩ rằng nếu mấy con chỉ cần có người hiểu rõ, quyết tâm một chút thôi thì sẽ có nhiều người chứng đạo. Chúng thực sự chứ không phải chúng bằng cách nói chơi hay là sợ Thầy bỏ mấy con nói dối, nói dối với Thầy không được. Mấy con sợ, mấy con nói là tôi cũng chứng đạo, Thầy trách nghiệm một cái là chết. Không có gạt Thầy được mà - Thầy nói thực sự. Cái gì đúng là đúng, các con tu tới đâu là Thầy biết tới đó, và những người nào mà Thầy đang chú ý nhiều.

Bởi vì cái mục đích dựng lại đạo Phật và cái mục đích dựng lại cái nền đạo đức cho loài người thì cái quan trọng là đào tạo những người tu chứng hôm nay. Dù Thầy có viết kinh sách, có thu băng, có băng đĩa gì đi nữa nó cũng không bằng cái người tu chứng. Nó là cái cốt lõi của Phật giáo, nó mới xác định được con đường Phật giáo từ xưa tới giờ

chưa có ai làm được cái điều này, chưa có người tu chứng. Thế mà trong cái lớp học của Thầy 7 tháng có người tu chứng, để báo cho người ta biết rằng ở đây không phải là nói chơi mà nói thật sự, còn không chứng thì đẹp. Đó là cái quyền của mình mà, mình thấy không có làm hao của hao cải của người khác mà không làm hao sức hao lực của người khác. Bây giờ như thế này rồi phát triển như thế kia rồi ùn ùn đến đây hàng trăm, hàng vạn người, nhưng mà đến đây để làm gì, có lợi ích gì không, có bảo chứng được cái người tu chứng không hay chỉ có mình Thầy nói, mà không biết Thầy có chứng không nữa, phải còn chứng mới biết Thầy chứ, chứ còn chưa chứng đâm nghi ngờ này kia làm sao biết được. Coi chừng ông này cũng như mấy ông thầy kia ham danh. Thầy nói sự thật ra, cho nên ở đây Thầy không có ham danh, làm là làm có lợi ích, còn không có lợi ích thì đẹp. Dạy người ta mà người ta thích tu như thế này làm sao, bảo độc cư thì không độc cư, bảo đừng nói chuyện thì đi nói chuyện, bảo một chuyện đi làm một chuyện khác thì làm sao Thầy dạy được đây?

Đó thì mấy con cứ thấy Thầy có nói đúng không? Cái lỗi của ai hay là cái lỗi của

Thầy dạy, bảo tu tới đó dừng lại đừng có tu nữa, ức chế tâm để rồi sanh ra loạn thần kinh, trời! Nếu một người vì danh vì lợi chắc người ta cũng mắc điên luôn, nghĩa là bây giờ mình dạy người ta điên như vậy hết ai theo mình tu nữa, các con cứ nghĩ đi. Thầy thì rất thần nhiên vì các con không nghe lời mình. Thật sự ra mấy con ham tu nhưng mà phải hiểu cho kỹ, hỏi cho đúng rồi tu, đừng có vội vàng. Mà khi hiểu đúng rồi, tu rồi thì phải còn từng chút để rồi tiến tu. Còn bây giờ mấy con học cái lớp dự thính thì thôi Thầy không nói. Còn cái lớp mà 20 người Thầy chọn thì bây giờ còn lại mấy người Thầy biết, cho nên vì vậy mà bên nữ người nào mà được chọn mấy con về sống độc cư trọn vẹn trong 5 tháng mà mấy con không độc cư cũng không tới đâu, hồng làm được gì. Cho nên trọn vẹn sống không nói chuyện - nghĩa là cái miệng mấy con bị móc meo rồi. Thầy mà thấy cái đóng 1 lớp là Thầy biết mấy con chứng đạo, cái miệng mấy con mà thấy bóng lửng thì chắc không chứng đạo nổi. Mặc kệ người ta, mình cứ tu thôi cố mà chứng đạo, trong vấn đề tu thì phải có sự quyết tâm, mà quyết tâm thì mấy con phải thấy cái bốn phận của mình trong cái giai

đoạn này chứ. Thay vì bây giờ mấy con bỏ đi chơi đi vòng vòng này kia rồi thôi, nhưng mà nó có lợi ích gì cho bản thân mấy con và cho mọi người. Còn đây là lợi ích không chỉ lợi ích riêng cho mình mà còn cho cả bao nhiêu người trên hành tinh này, để Thầy còn ở lại chứ còn không khéo thì thôi, Thầy chẳng để lại cho đời. Ở đây mặc kệ ai muốn làm gì thì làm... Đến đây Thầy dứt lời. Mấy con định hỏi điều gì nữa, không thì thầy sẽ in bài kinh Thánh Cầu, rồi các con sẽ đọc bài kinh Thánh Cầu.

VI- TU SINH THỬA HỎI

Tu sinh hỏi: Cái bài kinh Thánh Cầu vừa rồi Thầy giảng, đức Phật dạy bỏ vợ con, bỏ nhà cửa đất đai, tài sản, ruộng vườn. Khi mình hành thì nó lại sâu hơn, mình bỏ từng tâm niệm rất chi li, bài kinh thì nó tổng quát quá... ?

Thầy trả lời: Cho cái đời sống của mình, từng cái tâm niệm của mình, cái cuộc sống của mình, cuộc sống mà mình bị sanh, già, bệnh, chết nó tổng quát, nhưng mà khi mình chấp nhận cái không sanh rồi thì tất cả cái này không chấp nhận, cho nên mặc dù nó bao nhiêu, hàng vạn vô lượng niệm trong

cái sanh, già, bệnh, chết nhưng nó không qua mắt mình. Bởi vì khi đó con sẽ đọc cái bài kinh Thánh Cầu này rồi con cứ nghiệm từng cái tâm niệm của mình nó nằm trong cái chỗ mà bị sanh, bị già, bị chết hay không? Thì lúc bấy giờ con đã không chấp nhận nó, mà không chấp nhận cái bị sanh, bị già, bị chết này thì con sẽ chấp nhận cái không già, không bệnh, không chết thì con sẽ thành tựu được chứ.

Vì nó có hai, có Thánh cầu và có phi Thánh cầu. Ở trong cái bài Thánh cầu thì đức Phật nêu ra cái Thánh cầu và phi Thánh cầu, có phải không? Cho nên, chúng ta không chấp nhận cái phi Thánh cầu. Cho nên chúng ta đã giác ngộ rồi, đã ngộ được rồi đã ngộ biết cái pháp này. Cho nên, vì vậy không chấp nhận là không chấp nhận, ngồi đây chết chứ nhất định không chấp nhận thì chúng ta sẽ chứng đạo mấy con. Cho nên, mình đã có cái pháp tác ý rõ ràng mà, cái ý thức của mình rõ ràng mà, ý dẫn đầu ý làm chủ ý tạo tác. Cho nên, mỗi mỗi cái không chấp nhận nhất định mình không làm, nó sai mình làm sao được.

Ví dụ như bây giờ khởi ý bây giờ muốn đi ra, xét ngay liền đó là ở chỗ cái bị sanh bị già, bị chết, cái mình đi ra mình muốn đi ra khỏi thất, nhưng mà cái này là cái bị sanh, bị già, bị chết. Tại sao vậy, mình muốn đi cho thoải mái chứ gì, có phải không? Cho nên, dừng lại không được đi, mình lấy cái ý thức làm chủ mình. Ý làm chủ, ý tạo tác, ý dẫn đầu các pháp, cho nên dừng nó lại liền. Thì như vậy các con thấy sao, nó có làm được không? Như vậy là mình chứng chứ sao, ngay liền mình làm chủ nó mà. Chứ đâu có nghĩa là cái thân này tu chứng tôi không bệnh, không bệnh sao ông Phật cũng bệnh đó. Nhưng mà ông Phật ổng đuổi được bệnh mà, ông Phật chứng rồi tới 80 tuổi gần chết rồi, cái hôm đó là đi về cái nơi để nhập Niết Bàn thôi, cho nên trên đường đi đức Phật đau muốn chết thì đức Phật dùng cái sức tỉnh thức của mình đẩy lui cái bệnh ra, tất cả những cái bệnh đó không còn. Có nghĩa là ông Phật cũng bệnh chứ, nhưng biết cách để đuổi chứ, chứ đâu có nghĩa là chứng đạo là không còn bị sanh, bị già, bị chết nữa đâu. Có, nhưng mà nó làm sao làm được, phải không? Chứng đạo, nhưng mà mấy con hiểu

chúng đạo là tui không bị bệnh nữa sao, không phải!

Cho nên ngay từ cái chỗ hiểu, sau khi mà chúng pháp nhãn thanh tịnh 5 anh em Kiều Trần Như sau một thời gian thì chúng quả A-la-hán. Tại vì suy nghĩ nó rất kĩ trên cái pháp Tứ Diệu Đế: cái khổ như thế nào, nguyên nhân sanh khổ thế nào, cái trạng thái thoát khổ như thế nào, cái Bát Chánh Đạo - 8 cái nẻo như thế nào. Chánh kiến như thế nào thì thông suốt hết, bây giờ con áp dụng. Mà áp dụng vô thì hoàn toàn làm chủ rồi, thì như vậy là chúng đạo. Chứ đâu phải chúng là làm hết đâu, đã làm chủ nó thì nó có cũng làm chủ nó thôi, làm chủ là có bệnh thì mình làm chủ còn không thì thôi.

Thầy đọc câu hỏi của tu sinh: Ở đây có trường hợp nào chỉ thực hiện được 3 ý tứ đầu còn Tuệ Như Ý Tứ thì không thực hiện được, phải thực hiện trong Niết Bàn. Tuệ Như Ý Tứ, con muốn hỏi Tuệ Như Ý Tứ?

Thầy trả lời: Ở đây đức Phật đã triển khai cho chúng ta Tứ Diệu Đế rồi, đâu có cần gì phải thực hiện Tuệ Như Ý Tứ, không cần đâu con! Bởi vì mình đã hiểu nó, cái tuệ mình đã hiểu như vậy rồi. Còn bây giờ Tứ

Như Ý Túc là 4 cái Dục Như Ý Túc chứ gì, Tinh Tấn Như Ý Túc chứ gì, Định Như Ý Túc chứ gì, rồi Tuệ Như Ý Túc - đó là Tuệ Tam Minh.

Con hiểu cái chỗ này muốn nói không? Ở đây cái tuệ của Tam Minh thì nó có Túc Mạng Minh, Thiên Nhân Minh, Lậu Tận Minh. Mà Lậu Tận Minh, cái Minh mà cuối cùng đức Phật đã dạy cho mình Tứ diệu đế rồi, mà mình học mình đã hiểu rồi thì cần gì đi tới Tam Minh này. Còn bây giờ con muốn có Tam Minh để mà thực hiện tuệ Tam Minh tức là Tứ Như Ý Túc biết nhiều đời nhiều kiếp mình chứ gì, hay là Thiên Nhân Minh để ngồi đây quan sát vũ trụ chứ gì, còn cái Lậu Tận Minh là biết được cái nguyên nhân đau khổ, biết được Tứ Diệu Đế. Đức Phật đã nhắc rồi mà, có phải Lậu Tận Minh là biết Khổ - Tập - Diệt - Đạo không? Bây giờ ông Phật đã khai ngộ cho mình biết Khổ, Tập, Diệt, Đạo chứ hồi ông Phật có ai dạy ông Phật Khổ, Tập, Diệt, Đạo bao giờ, có phải không? Cho nên khi mà tu có tuệ Tam Minh rồi - Tuệ Như Ý Túc thì ông mới biết được cái Khổ - Tập - Diệt - Đạo, còn mình thì bây giờ đã khai ngộ rồi. Cho nên, ngay từ cái chỗ Tuệ Như Ý Túc - cái tuệ Tam Minh, cái Lậu

Tận Minh ngay đó đã được khai ngộ rồi. Ngay cuối cùng con thấy rằng cái Tuệ Như Ý Túc thì nó là Tam Minh: Túc Mạng Minh, Thiên Nhân Minh, Lậu Tận Minh - cái Lậu Tận Minh đã được khai ngộ rồi, cho nên chúng ta còn cái gì nữa mà chúng ta chấp. Ngay cả cái Túc Mạng Minh biết nhiều đời nhiều kiếp chúng ta cũng không cần mà, đâu cần biết nó làm gì; Thiên Nhân Minh chúng ta cần biết về cái vũ trụ này làm gì, không cần biết. Chúng ta biết con người chúng ta sanh ra làm sao cho hết đau khổ là được. Cho nên, chúng ta không cần tu một cái gì khác hơn hết nhưng chúng ta sẽ có đủ những cái này. Khi tâm chúng ta hoàn toàn thanh tịnh thì chúng ta sẽ đủ.

Bây giờ chúng ta sẽ thấy mỗi mỗi cái ác pháp nó đến, cái bị sanh, bị già nó tác động đến thì chúng ta ngăn và diệt không còn cái nào, sau 1 tuần nghiệm xét đúng rồi thì lúc này từ nay về sau hoàn toàn được giải thoát. Đó là cái chúng đạo của người ta chứ còn gì. Nhưng mà cái thời gian đủ để cho chúng ta Tứ Như Ý Túc thì khi tâm của chúng ta hoàn toàn không bị chướng ngại tác động nữa, không còn bị chướng ngại thì chúng ta đủ cái thần lực Dục Như Ý Túc của chúng ta, đủ cái

ý muốn của chúng ta, thân không đau là không đau, không bệnh là không bệnh. Đó là chúng ta đủ. Thì như vậy sau một thời gian thì chúng quả A-la-hán, sau một thời gian khi mà chúng ta ngồi nghiêm rồi áp dụng chúng ta thấy không còn tác động chúng ta được nữa, nghĩa là không còn chướng ngại gì tác động... nghĩa là chúng ta đã chúng đủ Tứ thần túc, đầy đủ Tam Minh, không có cái nào mà chúng ta không có. Nghĩa là Thầy bảo đảm cho mấy con nếu mà mấy con biết cách sống đúng như Thánh cầu thì chỉ biết cách đừng có để cho những cái bị sanh, bị già, bị chết tác động được con. Bây giờ thân con có bệnh nè nhưng mà con tác ý, con vẫn thấy thân nhiên không còn dao động, bị chướng ngại thì 1 thời gian 1 tuần lễ thôi thì mấy con sẽ đủ Tam Minh, đủ Tứ Thần Túc. Mấy con đừng có tu cái gì khác lạ hết, mấy con đừng có để cho nó tác động, đừng có để cho nó tạo ra cảnh tượng này cảnh tượng kia, đừng có nghĩ ngợi này kia làm cho tâm mình dao động. Chỗ chúng đạo là bất động tâm, mà bất động tâm đó từ cái ngày thứ 1 cho đến cái ngày thứ 7 mà tất cả các ác pháp này tác động con không được thì con sẽ có đủ Tứ Thần Túc, cho nên sau thời gian là chúng

quả A-la-hán. Còn cái này mấy con tu mà để bị chướng ngại cái này chướng ngại cái kia thì cái đó làm sao mấy con chứng được.

Đó, mấy con hiểu chưa? Cho nên ở đây con hỏi có trường hợp nào chỉ thực hiện được ba ý tức còn Tuệ Như Ý Tức thì không thực hiện được, không có trường hợp đó, không bao giờ! Tứ Như Ý Tức là nó có 4 cái như ý tức thôi chứ không thể nào 1 cái được, con hiểu không? Nghĩa là có cái Dục Như Ý Tức là có 3 cái kia chứ nó không thể nào thực hiện có 1 cái, thực hiện có 1 cái chỉ nó có ngoại đạo thôi, nó thần thông tưởng thôi chứ đối với đạo Phật nó là Tứ Như Ý Tức là 1 cái cụm thôi nó không thể nào dịch chuyển.

Cũng như bây giờ nói Tứ Niệm Xứ không bao giờ con cắt bỏ rời cái Thân niệm xứ con bỏ rời ra được, nó phải hợp Thân - Thọ - Tâm - Pháp thì nó phải 1 cụm như vậy. Còn cái cụm mà Tứ Thần Tức này thì nó là 1 cái cụm của nó thôi, cho nên nó không thể nào mà đạt được 3 cái ý tức đầu mà còn cái Tuệ Như Ý Tức thì không đạt. Không được, hễ nó có Tứ Thần Tức là Tứ Thần Tức không thể nào tách rời ra được.

“Còn Tuệ Như Ý Túc phải thực hiện trong Niết Bàn” - khi Niết Bàn rồi đâu cần gì nữa mà thực hiện Tuệ Như Ý Túc, không có cần. Khi vào Niết Bàn nó là trạng thái bất động rồi, không còn bao giờ nó còn có cái dục nào trong đó nữa. Mặc dù là bây giờ một người vào trong Niết Bàn rồi, mình muốn gặp 1 người ở trong Niết Bàn, vào cái trạng thái đó thì mình sử dụng còn cái Dục Như Ý Túc mình muốn gặp đức Phật Thích Ca thì mình gặp chứ còn ông Phật Thích Ca thì không muốn gặp mình đâu, ổng an ổn ở trong đó rồi, nó chúng sanh mà ổng còn gặp làm cái gì bây giờ, thực sự ra ổng không có muốn gặp chúng sanh. Bởi vì ổng nói cái đời ổng chỉ còn cái kiếp này mà thôi nhưng mà chúng ta tưởng tượng đức Phật bao giờ cũng ra để độ chúng sanh, không có đâu. Bởi vì người ta đã đi vào cái chỗ đó rồi vĩnh viễn người ta không còn cái chút gì nữa. Người ta thương cũng như Thầy thương chúng sanh làm hết cuộc đời của mình... chứ còn sau đó rồi, cái thương đó nói thương thì cũng không thương, ghét thì nó không ghét mà nó cũng không sao hết à, nó cũng thấy bình thường nó không thương không ghét chúng sanh gì hết, nó như là vũ trụ thôi không thương ghét

ai hết à. Các con cứ hiểu như vậy, đừng có hiểu ông Phật như hồi còn là con người (còn thương, còn ghét, còn bỉ, còn thử, không phải!). Mục đích mà chúng ta tu tâm từ bi để chúng ta phá cái thương ghét ích kỷ chứ không phải là cái gì, biến dần cái lòng thương yêu chúng ta nó rộng rãi ra, đó là tâm từ bi của chúng ta. Chớ còn không khéo thì chúng ta thương trong ích kỷ nhỏ mọn, thương mình thương gia đình mình, thương những người thân của mình còn những người khác kệ họ. Cho nên, cái lòng từ bi nó biến chúng ta trở thành cái người giải thoát.

Đó thì những cái điều con hỏi nó ở ngoài cái vấn đề của sự tu tập, ở đây Thầy không có đề cập ở trong vấn đề Tứ Thần Túc, Tam Minh, Thầy không chấp nhận vấn đề này. Nhưng mà Thầy đảm bảo mấy con mà tu tập mà đúng mấy con thừa sức đủ không thiếu một cái gì trong này. Thì mục đích đó cái người tu chứng quả A-la-hán là phải có đủ.

Tu sinh hỏi: Khi mình tu mà nó bị vào cái ức chế. Không cần phải tu nó nữa mà nó chui vào trong là như thế nào, bạch Thầy?

Thầy trả lời: À, nó cứ nhốt ở trong cái chỗ ức chế con phải không? À, thì bắt đầu con thay đổi oai nghi, thay đổi.

Tu sinh hỏi: Ngồi vô là nó nhiếp mà đứng nó cũng bị, thưa Thầy?

Thầy trả lời: Đứng thì con đừng có giữ yên.

Tu sinh hỏi: Không có hướng tâm mà nó cũng vô à?

Thầy trả lời: À, vậy thì con cứ tác ý hướng tâm. Con tác ý con xả cái trạng thái đó: “Ra ở đây không phải chỗ mày đứng!”.

Tu sinh hỏi: Bạch Thầy, con ức chế nó rồi phải luyện tập 1 thời gian nó mới xả?

Thầy trả lời: À, con tập tác ý xả ra cho hết rồi mình tập lại bình thường, chứ đừng có vô. Bởi vì hồi nào tới giờ con hay ức chế nó vô cái trạng thái đó cho nên vì vậy mà bây giờ con xả lại bình thường. Bởi vì ở đây dùng cái tri kiến giải thoát, cái hiểu biết của con, rồi bắt đầu con không chấp nhận làm những cái bị sanh, bị già, bị chết này. Từng cái tâm niệm niệm bị sanh, bị già, bị chết này không chấp nhận nó thì mấy con sẽ đạt. Ngồi chơi thôi đâu có làm gì cho nó cực khổ.

Mà hễ nó nhiếp nhiếp vô, nó ôm vô cái trạng thái nào đó thì xả nó ra liền, rồi mấy con để tự nhiên, chứ đừng để nó nhiếp nhiếp rồi nhiếp vô đó, vô trong đó rồi bắt đầu nó lặng. Nó lặng thì cái kia nó thay thế cái tướng của con mới biết. Bởi vì cái biết tướng với cái biết của ý thức nó gần kề. Cái này cái ý thức nó im lặng một lúc thì cái tướng thức nó xen vô nó làm, thành ra các con thấy im lặng. Nhưng mà rồi khi nó có hiện tượng đó xảy ra thì mình mới biết là mình bị tướng, còn chưa có gì thì chưa có biết tướng, hoặc là nó lải nhải nó nói cái gì trong đầu con mới biết được pháp tướng; còn nó im lặng như thóc thì nó rớt trong không, trong Không Vô Biên Xứ thì mấy con cũng hồng biết, chừng hỏi mấy con tỉnh lại hồi nãy giờ quên mất, đó là rớt trong Không Vô Biên Xứ. Cho nên, những cái này đều là tướng, cố gắng mà xả ra bởi vì đã lỡ rồi. Nghĩa là những người nào bị tướng đã lỡ rồi.

Còn bây giờ còn hỏi gì nữa không? Hết rồi phải không? Cố gắng xả ra hết các tướng, mấy con hiện giờ cố gắng xả ra hết thì nó mới hết. Còn gì nữa không? Rồi, bắt đầu...

...

Cô Thích Nữ Thiện Ngọc, con muốn phủ tóc phải không?

Dạ!

Hãy nỗ lực xả tâm đi rồi Thầy cho phủ. Còn có 5 tháng nữa, con đến trễ, còn có 5 tháng nữa, làm cho xong. Biết không? Biết cách xả không?

Được rồi, nếu mà xả tâm thì Thầy, có 5 tháng nữa, xả tâm thì xuống tóc được. Rồi, phải không. Bây giờ thì mấy con còn hỏi gì, bên nam mấy con còn hỏi gì, còn muốn phủ tóc nữa không? Còn ai nữa không? Thôi, bên nam để vậy tu cho sướng. Thôi được rồi, thà là để tóc nhưng mà mình vẫn giải thoát ở tâm mình mà, đâu cần gì phải cạo đầu. Còn con, tại vì mấy con bên nữ để tóc dài mất công gội, khổ cực. Đó, thấy chưa, Thầy biết mà, cho nên vì vậy mà cạo tóc khỏe hơn, thoải mái hơn, thì cũng được không có gì đâu. Thì ráng mà nỗ lực tu, còn có thời gian nữa Thầy xuống tóc.

Rồi bây giờ còn gì nữa không con, mấy con có hỏi Thầy điều gì nữa? Còn thầy Chơn Thành có nói gì không? Con có nói gì không con?

- Dạ, không có gì.

Không có gì phải không con. Thôi, ráng, còn có 5 tháng nữa. Mà xin quý thầy đừng có đóng cửa mạnh như vậy, thầy Chơn Thành động đó, tội. Ông ráng nỗ lực lắm đó. Nhưng mà Thầy khuyên ráng cố gắng mấy con giữ thứ nhất là cái oai nghi đi đứng của mình đừng có khòm khòm xuống, nó theo cái kiểu khòm xuống không có trực hạnh, do nó không trực hạnh thì cái định tướng nó dễ vô. Cho nên, mình đi thì mình nhìn thẳng, mình tập cho nó thành thói quen, cho nên nó thẳng tức là cái trực hạnh của tướng đi, rồi mình ngồi ăn cũng vậy mấy con đừng có ngồi khòm mà ngồi cho thẳng.

Vì Thầy chưa có dạy cái lớp Chánh Niệm về ăn uống đi đứng, mà tới đây thì còn nòng cốt của cái phương pháp để cho người tu chứng mà thôi. Thì do đó oai nghi chánh hạnh không được rèn luyện nhiều lắm, vì vậy mà mấy con cố gắng tự khắc phục mình, đi nhẹ nhàng thanh thản, đừng có đi cái kiểu mà cúi gằm đầu xuống mà đi mà tập trung. Đi nhẹ nhàng, rồi giữ gìn cái cơ thể của mình, khi đi đừng cúi gằm đầu xuống đi, tướng đi như vậy không có tốt. Và khi ăn

mấy con ngòi thẳng lưng, để cái bát ở trong lòng mấy con, thì xốt thực phẩm cơm mình múc lên một cách chậm chạp, nhẹ nhàng. Ngay từng miếng cơm tỉnh thức ở trong đó, khi đó mình suy xét từng tâm niệm có tham ăn không, tức là những cái bị sanh, bị già nó hiện ra ở đó. Đối với mình hằng phút hằng giây mình tu để cho mình làm chủ được sanh - già - bệnh - chết, vì vậy mình phải cố gắng từng cái oai nghi tế hạnh, mỗi cái hành động của mình là nó có cái sự ly dục ly ác pháp trong đó. Cho nên từ đây về sau trong 5 tháng này thì mấy con phải cố gắng giữ gìn độc cư trọn vẹn đừng có đi tới đi lui mà ở trong thất, đi tới làm động người khác, đi lui thì động mình cho nên cố gắng nỗ lực cho được.

Trừ ra thì có Thanh Quang mà thôi, vì lo công việc, liên hệ, xin phép cho Thầy, cho nên có nhiều điều cần phải đi tới đi lui. Cũng như vừa rồi mười mấy ngày phải đi chỉnh lại cái bộ phim đã quay, nếu mà để quay như vậy thì nó không thành bộ phim. Cho nên phải đi chỉnh, để rồi xem xét lại trên cái phim đó nó còn cái ưu cái khuyết để cho mình còn chỉnh lại cho hoàn thiện, khi chỉnh lại hoàn chỉnh để đem lại đúng thời

điểm thì nó phổ biến rộng cho mọi người biết đây là một hình ảnh sinh động và nói lên được cái điều kiện cần thiết của Tu viện Chơn Như. Chúng ta cũng cần phải có sự đóng góp nhiều bởi vì ví dụ như ở trong đây thì nó có những máy quay phim như Thanh Quang có một cái máy quay phim, rồi Thanh Trí. Có những hình ảnh mà Thanh Quang không quay được thì Thanh Trí quay. Có những hình ảnh mà Thanh Trí không quay được, Thanh Quang không quay được mà Nguyên Thanh quay được thì chúng ta cộng tác nhau lại để làm cho nó có chất lượng tốt hơn. Chứ người nào cũng lo mình làm cho mình thì coi chừng mình bị danh lợi cá nhân thì nó không có hay.

HẾT

MỤC LỤC

IV- Đạo phật tu hành không khó.....	5
V- Còn 5 tháng để tu chứng.....	10
VI- Tu sinh thừa hồi	22
Mục lục	38